

Lời giới thiệu

Nữ sĩ Nguyễn dẫn ta, bằng thi ca, bước

vào một khu vườn của những hương sắc lạ. Đây không phải tình yêu được lãng mạn hóa bằng hoa hồng và ánh trăng, mà là tình yêu của tính nữ: đầy ham muốn, sợ hãi, bóng tối, nhưng cũng chan chứa dịu dàng và thấu hiểu.

Trong từng trang thơ, ta bắt gặp những khát vọng của thể xác, những ký ức vương vấn, hòa quyện cùng bệnh tật, cô đơn, và đôi khi là ám ảnh về cái chết. Tình yêu ở đây không còn là một ý niệm trừu tượng, mà là một sự hiện hữu sống động.

Từ ngàn xưa, thơ đã là một nghệ thuật độc đáo, không chỉ bởi khả năng xóa nhòa rào cản ngữ cảnh, mà còn nhờ sức mạnh chạm đến những tầng sâu nhất của cảm xúc qua ngôn từ được chưng cất tinh khiết. Ở đó, những cảm xúc thô ráp được tinh luyện thành giọt pha lê, nơi con người đối diện với chính bản thể mình. Người ta làm thơ không phải để tô điểm lời nói, mà để nắm bắt những khoảnh khắc mong manh khi ngôn ngữ ngày thường trở nên bất lực. Mỗi dòng thơ là một vết khắc ký ức, một nốt ngân hy vọng, hay một ánh nhìn về tương lai.

Diên, tuyển tập thơ của Nguyen, là những trang nhật ký bằng thơ: đứt quãng, dồn dập, đôi khi vỡ vụn. Nhưng chính trong sự nguyên sơ ấy, tính chân thực hiển hiện. Thi sĩ hái quả cho thơ khi trái tim vẫn còn đập mạnh, khi giọt lệ vẫn chưa kịp khô. Đó có khi là tiếng gọi khẩn thiết, lời tự tình lặng thầm, hay tiếng hét vang vọng giữa đêm tĩnh.

Diên không đưa ra lời giải đáp, cũng không mưu cầu chân lý. Thay vào đó, thi sĩ muốn dẫn người đọc bước vào một trải nghiệm: đi qua những cung bậc của yêu thương, khao khát và mất mát, để rồi mỗi người tự nhận ra chính mình đâu đó giữa những dòng thơ. Và chính trong sự dở dang, chưa hoàn thiện, chưa nguôi ngoai ấy, thơ mới thật sự chạm đến những tầng sâu thẳm nhất của tâm hồn.

Foreword

Poetess Nguyen leads us poetically speaking, into a garden of strange fragrances and colors. This is not a love romanticized with roses and moonlight, but a love of femininity, full of desire, fear, and darkness. But yet, also imbued with tenderness and understanding.

Within each page of poetry, we encounter longings of the flesh and lingering memories, intertwined with sickness, loneliness, and on occasion obsession with death. Love here is not an abstract notion, but an existence of living.

From ancient times, poetry has been a unique art form, not only because it dissolves the barriers of context, but also because of its power to touch the deepest layers of emotion through language distilled at its highest purity. Poetry is where the rawest feelings are refined into crystal drops, where one confronts their own being. People do not write poetry to adorn words, but to grasp fleeting moments when ordinary speech falters. Poetry here is a journey of self-narration, where each line is a carved scar of memory, a humming note of hope, or a gaze toward the future.

In *Mad*, a collection of poems by Nguyen, each verse is like a diary entry fragmented, urgent, often broken. But it is precisely in this rawness that authenticity becomes clear. The poet gathers fruit for poetry while her heart still throbs, while the tears have not yet dried. At times, it is an earnest call, a quiet confession, or a scream echoing through the silent night.

Mad does not offer answers, nor does it strive to proclaim truth. Instead, the poet wishes to guide readers into an experience: to pass through the shades of love, longing, and loss, so that each person may find themselves somewhere within the lines. And it is in this incompleteness, this imperfection, this lingering unrest, that poetry truly touches the innermost depths of the soul.